

Ébredés

III. évfolyam 2. szám • A DUNAKANYARI EVANGÉLIKUSOK LAPJA • 2010. június

In nomine Dei

MERT AHOL A KINCSED VAN, OTT LESZ A SZÍVED IS! (Mt 6,21)

Orr, orr, orr, fül, fül, fül, száj, száj, száj, szív, szív, szív...

Egy kedves gyermekjáték jutott eszembe, amikor a közelmúltban Jézus címben idézett szaváról kellett beszélnem. A játék nagyon egyszerű. A kör közepén áll a játékvezető, és egyik ujjával mutogat a testrészeire, közben mondja is: orr, orr, orr, fül, fül, fül, száj, száj, száj, szív, szív, szív... A körben ülő gyermekek pedig utánozzák. Igen ám, de a játékvezető olykor máshová mutat, mint amit mond. Azt mondja, szem, s az orrára mutat. A szívére mutat, és azt mondja, száj. Ha a körben ülők közül eltéveszti valaki, és nem a szemére vagy a szívére mutat, akkor nagy nevetés támad: Nem tudod hol a szemed? Nem tudod, hol a szíved?

A felnőttek körében, amikor Jézus szaváról prédikáltam, el is mutogattam ezt a játékot. A felnőttek nem nagyon rontották el. Ügyesek voltak, de amikor a szívhez értünk, mégis megálltam a mutogatással, a szívemre mutató ujjal kérdeztem: mi van itt? A legtöbb, öltönyben üldögélő hallgatóm elmosolyodott, mert a szívére mutató ujjával ő is érezte: ott bizony, az öltöny belső zsebében, a szíve felett, biztonságos helyen, a tárcája lapul, bankkártyáival és pénzével együtt. Az enyémben is. Szívemre böktém, de éreztem a keménységet, mert ott volt a zakóm bal belső zsebében a tárcám. Szív, szív, szív...

S eszembe jutottak aggódásaim, eszembe jutott kishitűségem számtalan megnyilvánulása, eszembe jutott az, hogy bizony az életemet magam akarom biztosítani, s nem akarok teljesen ráhagyatkozni arra, aki bizalmat vár tőlem: Istenre. Pedig mindent tőle kaptam. Mindent, amim van. Én birtokolni akarom azt, amit tőle használatra kaptam. Én markolni akarom azt, amit tőle használatra kaptam. Én a magam életét akarom gazdagítani azzal, amivel másokat kellene segítenem. Nem vagyok különb a példázatbeli bolond gazdagnál, aki a bőséges javadalmát csak a maga kényelmére akarta felhasználni. S az Úr megdorgálta: „Bolond, még az

éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz mindaz, amit felhalmoztál?” (Lk 12,20)

Magam is elcsodálkozom azon, hogy milyen sokat beszél Jézus az anyagiak kérdéséről. Ő aztán igazán jól ismeri a szív rejtett indulatait, érzelmeit. Ismeri jól a szívünket. Harpagon fösvénségével, Zsugori uram kaparásával vagy Ladasz apó kisstílűségével élünk, s a szívünk azon csüng, amit birtokolhatunk. S immár ez lesz az istenünk. Mert nem azon kellene csüggeni szívünknek, amit birtokolhatunk, hanem azon, aki bennünket birtokolni akar! Az Istenen. S ebben tulajdonképpen az a legborzalmasabb, hogy az eszközből, amit Isten azért adott nekünk, hogy a közösségeinket segítsük, cél lesz. Megszerzendő, megőrzendő, csak a magunk kényelmét szolgáló cél. Ezért nehéz a gazdagoknak bemenni a mennyek országába. Cél tévesztenek.

S bár tudom azt is, hogy az első keresztyén közösség, amelyben – Lukács lejegyzése szerint – hitelvi alapon minden közös volt (ApCsel 2,45), idővel elszegényedett. Tehát az ő logikájuk sem volt helyes, közelre várták Jézus második visszajövetelét és ezért az önfenntartás gondjait teljesen elvetették maguktól. Cél tévesztettek, s néhány évvel az indulás után már más gyülekezetek támogatására szorultak.

A hitben járó embernek tehát meg kell találnia a keskeny utat az esztelen önzés és az esztelenség között. Rá kell csodálkoznia arra, hogy mindent Istentől kapott. S ha mindent úgy kapott, használatra, „kölcson” és szolgálatra, akkor ott él a szívében a vágy, hogy az Isten országának növekedését, az egyház szolgálatának az erősítését, az igeszolgálatnak a megbecsülését, a szeretetszolgálatnak a támogatását a hétköznapiok istentiszteleteként tartsa számon. Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is, s ha az evangélium terjedése, a krisztusi békesség fontos számunkra, akkor örömmel állunk be azok körébe, akikről az apostol ezt írja: A jókedvű adakozót szereti az Isten! (2 Kor 9,7)

Bence Imre

SZÖVETSÉG ISTENNEL

Isten felnőtt gyermekei

Nehéz néhány sorban összefoglalni, hogy mit jelentett számomra a konfirmáció. Nem csupán a szertartás volt, életem meghatározó eseménye, hanem az odáig vezető hosszú út, a felkészülés időszaka, a közös együttlétek öröme is. Bárki megkérdezhetné tőlem, hogy miért most – lévén legidősebb a csoportban?

Az előző rendszerben gyermekkoromat és fiatalságomat templomba járás nélkül töltöttem, csupán azért, mert a keresztség után nem találtam a helyem a katolikus gyülekezetben, ez azonban nem jelentette azt, hogy a keresztyén értékrendet megtagadva nevelkedtem volna. Szüleink példaadó élete, óvó szeretete, családjunk összetartó ereje jelentette számomra az örök menedéket.

Mindenki találkozik élete során Istennel, ki hamarabb, ki később, ki csak az utolsó ítélet napján. Van, aki felismeri, és sokan vannak, akik nem. Nekem megadatott, hogy az életem boldog vagy nehezebb pillanataiban érezhettem Isten jelenlétét, ahogyan irányt mutat, segít, figyelmeztet, próbára tesz, netán büntet vagy megerősít. Ott volt a nagy döntéseim pillanatában, és ott volt, amikor vállalnom kellett a felelősséget a tetteimért vagy mulasztásaimért. Végigjártam a tétova keresgélés rögzös útját, tudtam, hogy a gyermekeimért is felelős vagyok, s tudtam, hogy a lelki harmóniát csak akkor találom meg, ha tudatosan is Jézus Krisztus követője, az egyetlen igaz út elkötelezett híve leszek.

Az evangélikus gyülekezetbe édesanyám révén kerültem, s örülök, hogy felnőttként, felelősséggel dönthettem, hova szeretnék tartozni, hogy édesanyám példáját, elkötelezettségét gyermekeimnek is átadva továbbvihessem. Ehhez segített engem a felnőtt konfirmáció, hogy társaimmal együtt, hitemben megerősödve folytathassam az utat.

Örökre emlékeztetéseket maradnak számomra a konfirmáció előkészítő családi beszélgetései, vitái, a gőzölő tea melletti közös éneklések, az egész napos szécsényi lelkigyakorlat, a „záróvizsga” izgalma, lelkészünk odaadó figyelme. Jó érzés látni, hogy a fiatalok is fontosnak tartják, hogy házasságukra Isten áldását kérjék, s hogy leendő gyermekeiket a keresztség kötelékében neveljék. Az én fiatalságomból ez kimaradt, de tudom, soha nem késő elismerni mulasztásainkat és lehetőség szerint pótolni azt.

Húsvét hajnalán mintha minden égi madár a templom udvarán lévő fára gyűlt volna össze, hogy hangos csiviteléssel fogadjon bennünket. Az istentisztelet alatt mindannyian azt érezhettük, hogy a gyertya fénye a mi megvilágosodásunk, az Úr hangja minket fogad, a dallamok nekünk zengnek, az áldás átjárja a testünket és az ige lelki útravalóul személyesen nekünk szól.

„Te azonban légy józan mindenben, a bajokat viseld el türelmesen, végezd az evangélista munkáját, szolgálatodat maradéktalanul teljesítsd.” (2 Tim 4,5)

Végül, nem hagyhatom el az első úrvacsora vételekor átélt élményemet, amikor igazán éreztem, hogy Krisztus valóságosan és tapasztalható módon velem van. Kegyelme határtalan, felszabadít és boldoggá tesz.

Még sok tanulnivalóm, feladatom van, érzem. Szeretnék minden tőlem telhetőt megtenni a közösségért, a gyerekekért, hogy bízzanak, a fiatalokért, hogy ne legyenek kétségeik, az idősekért, hogy érezzék közösségünk támogató, segítő erejét. Megérkeztem. Hiszem, hogy Isten nem hagy egyedül. „Erős vár a mi Istenünk.”

Csesznák Éva

IFJAK KONFIRMÁCIÓJA

Szinte hihetetlen, hogy a két éves konfirmációi előkészítő egyszer csak véget ért és elkövetkezett az a pillanat, amire hosszú hónapokon keresztül készültünk.

Talán vannak olyanok a gyülekezetünkben, akik nem tudják, hogy mi minden történt nyolcunkkal az elmúlt időben, így álljon itt egy rövid visszaemlékezés arról a szép időről, ami talán egész életünkre nézve meghatározó lehet majd.

A konfirmáció első évében alaposan megismertük egymást, lelkészünkkel sokat beszélgettünk azokról a kérdésekről, amelyek foglalkoztattak bennünket: őszintén elmondhattuk véleményünket Istenről, a megváltásról, a világ keletkezéséről, az egyházzal, és közben formálódhatott a világról, Jézusról, a hitről, önmagunkról alkotott képünk.

A második évben következett a konkrét tanulás. Több hónapon keresztül készültünk a vizsgára. Lelkészünk által lediktált és magyarázott anyagot hétről hétre tanultuk, de be kell vallanom, Lukács evangéliumát csak nem sikerült elolvasni. Ezt bizony pótolnunk kell! Egyházi esztendő, Biblia, Jézus élete, példázatai, gyógyítási történetei, az Apostoli Hitvallás, Szentháromság, Reformáció, Miatyánk, egyháztörténet. Ezek a témák kavargtak bennünk a konfirmációi vizsga napján. Szerencsére az adatok, történetek, (kisebb tanulás árán) akarva-akaratlanul megmaradtak bennünk.

Idei felkészülésünket színesítette, hogy lelkészünkkel és feleségével, Jankával ellátogattunk Szécsénybe egy csendes hétvégére, a ferences szerzetesekhez. Itt értettük meg, hogy mit jelent megkonfirmálni, azaz megerősödni a hitben és hogy Jézus meghalt értünk. Azt hiszem, itt váltunk igazi közösséggé, és talán nem csak azért, mert sikerült igazságosan elosztani a mosogatást!

És azután elkövetkezett a számadás napja. Furcsa érzés volt a gyülekezet, szüleink, nagyszüleink, rokonaink előtt ülni az oltártérben és válaszolni a kérdésekre. A beszélgetéssé szelődött vizsgán mindannyian nagyon izgultunk. Ezt talán csak a játékos hangulatú bibliaismereti totó oldotta fel. A vizsgát követő szeretetvendégségen mindenki megkóstolhatta a finom „nagy”- és „anyasütiket,” ahol rokonaink is megismerték egymást.

Másnap, Pünkösöd vasárnapja életünk különleges pillanatait tartogatta számunkra, hiszen először vettünk úrvacsorát. Ezt megelőzően a pünkösdi piros virágokkal feldíszített templom, a biztató mosolyok, lelkészünk által személyre szóló igei, kézrátétellel kapott áldás, a pünkösdi történetről szóló igehirdetés és a konfirmációi fehér ruha már megteremtette bennünk az igazi ünnepi hangulatot. Jó érzés volt, hogy a húsvét hajnalán konfirmált felnőttek tüzték fel a Luther-rózsát, így hivatalosan is az egyház felnőtt tagjai lettünk.

Nyvelt Anna

Az egyház új felnőtt tagjai

A KONFIRMÁCIÓ TÖRTÉNETE

A konfirmáció a gyermekkeresztség általánossá válásával jelent meg, a bérmláshoz hasonlóan. Ez utóbbit azonban mint szentséget a reformátorok egyöntetűen elvetették. Kifogásolták, hogy egyrészt nincs szentírási alapja, másrészt konkurál a keresztséggel és az úrvacsorával, végül mint a püspököknek fenntartott szertartás a gyülekezeti életbe sem integrálható. Helyettesítésére már a valdensek, s őket követve a cseh testvérek (táboríták) is valamiféle laikus ordinációt szántak, az ősegyházi katechumenátus örökségével élve. A kézrátétellel, valamint nagykorúvá nyilvánítással záródó szertartást Erasmus náluk ismerte meg, s pedagógiai céljainak megfelelően ezt a keresztelői fogadalom megismétlésével egészítette ki. A keresztségre való utalás/emlékeztetés ettől kezdve vált a konfirmáció lényeges elemévé.

Luther nem a bérmlást, hanem az elsőáldozók vizsgáját igyekezett megújítani. Az 1523-as Formula missae szorgalmazza, hogy a hívek – az évi kötelező szentgyónás párhuzamként – évente egyénileg tegyenek vallást hitükről, s ezután járuljanak az úrvacsorához. Más lutheri helyen ez a vizsga egyszeri, s az úrvacsorára való felkészítést zárja le, de itt sem ünnepélyes, közös alkalom, hogy ne menjen a szentességi szertartás tekintélyének rovására. Ez az elsőáldozási magánvizsga (Privatkonfirmation) lutheranus területeken a 19. századig szokásban maradt.

Melanchthonnál, Zwinglinél, Kálvinnál a vallástétel nem kapcsolódik úrvacsorához, hanem egyszerűen a katekézist zárja le, és a bérmlással szemben akár évente történhet. A helvét tanítás szerint az ifjak ezen az alkalmon meg is ismétlik a keresztszüleik által tett fogadalmat.

A mai értelemben vett konfirmáció az 1534-es liegnitzi Gottesdienstordnungban fordul elő, de ennek sem hátterét, sem hatását nem ismerjük. Mai szertartásunk őseit Martin Bucer teremtette meg 1538–39-es hesseni rendtartásában, a lutheri és erasmusi gondolatok szintézisével. A buceri konfirmáció szakramentális ceremónia (mint az esketés vagy a lelkészavatás), középpontjában – a vallástétel után és az úrvacsora előtt – a gyülekezet könyörgése, áldása és a kézrátétel áll. Ebből a szempontból a szertartás a bérmlás megújításának tekintendő, a katechetikai és szakramentális elemek egységbe olvadnak. A bérmlást újból elrendelő augsburgi interim után a hangulat a szakramentális ceremóniák ellen fordult: bár a buceri agenda érvényben maradt, elemeit átértelmezték. A keresztségre emlékeztető vallástétel és az első úrvacsoravétel hangsúlyozásával a szertartás közepe elvesztette súlyát, a katechetikai és jogi aspektus háttérbe szorította a szakramentális jellegét. A református tradícióhoz hasonlóan – talán puritán hatásra – a pietizmus sem vette nagyon komolyan a gyermekkeresztségben történt újjászületést, s bár so-

kaig teológiai vita tárgya maradt, hogy megismételhető-e ez egy felnőttkori megtérésben, igény támadt a kérdés katechetikai megoldására. 1667-ben a hesseni Bonames községben találkozott Philipp Jacob Spener, az akkori frankfurti esperes a konfirmáció szertartásával. Megtetszett neki ez az önkéntes bizonyágtételt középpontba állító, pedagógiaileg jól kiaknázható egyházi cselekmény, s a következő évtől bevezette a fennhatósága alá tartozó falusi gyülekezetekben (Frankfurt városában ez nem sikerült, mert a polgárság 1881-ig ragaszkodott a lutheri úrvacsorai magánvizsga intézményéhez). A konfirmáció ekkor az iskolai oktatáshoz kapcsolódott vagy (például a 18. századi magyar falvakban is) éppen a konfirmációi oktatásból nőtt ki az evangélikus népiskola. Magyarországon a speneri-hallei pietizmussal egyidejűleg jelent meg a konfirmáció szokása.

A speneri konfirmáció lényege az önkéntes fogadalomtétel (a keresztség kiegészítésére vagy megismétlésére), a felkészítés inkább ébresztő, mint katechetikai jellegű, s az első úrvacsoravétel sem hangsúlyos elem. Új szempontként kiemeli, hogy ekkortól érvényes a nagykorú egyháztagság. Ennek a pietizmusnak a felvilágosodással is rokon közösségi egyházképe áll a háttérben: az egyházba nem lehet beleszületni, csak önkéntes döntés alapján belépni. A konfirmációban a pietizmus és a felvilágosodás kora óta a teológiai kérdéseket eltakarják a pedagógiai és jogi szempontok (pl. az életkor kérdése). A hagyományos modell időről időre engedni volt kénytelen a szekularizációnak. A régóta tartó krízis azonban nem a gyakorlati teológia, csupán a gyakorlat csődje: minden párhuzamos beavatási rítus válságban van. Ezt mutatják a hiábavaló reformkísérletek, a hamar elfelejtett átértelmező divatok is (segítő jelenlét, értékközvetítés, gyülekezetépítő modell, többszintű katechumenátus). Be kell látnunk: amíg népszerű ünnep marad, addig a konfirmációban a nem teológiai faktorok lesznek a meghatározóak (család, ifjúsági szubkultúra, nyereségorientált értékrend).

A konfirmáció története azonban nemcsak némiképp eltávolító tényekkel, hanem megszívlelendő tanulságokkal is szolgál. A reformáció korából a szakramentális jelleg hangsúlyos érvényesítését, az újkori modellben a népegyházon túlmutató tudatos részvételt kell értékelnünk.

A legtöbb a lelkészen múlik. A konfirmandus nem felejt el, hogyan beszélt, imádkozott az ő lelkipásztora, s hogyan tanította a gondjára bízottakat imádkozni, hogyan figyelmeztette, büntette, hogyan dolgozott, hogy törődött a szegényekkel, hogyan küzdött a bűn ellen. Ahogy Ziermann Lajos áhította: „Oh bárha konfirmandusaim konfirmációjuk után ezt vallanák: „Mi láttuk Jézusnak dicsőségét.” (Jn 1,14; 3,11)“

PILISCSABAI GYÜLEKEZETI HÉTVÉGE

Kicsivel több mint húsz fős társaság vett részt 2010. május 7. és 9. között, a Piliscsabán első ízben megrendezett gyülekezeti családi hétvégén. Az ismerkedés jegyében zajlott ez az együttlét, hiszen új volt a helyszín, új volt az együttlét „műfaja”, és egymás számára is sokan félig-meddig ismeretlenek voltunk.

A helyszín talán mindannyiunknak különleges meglepetés volt: a piliscsabai Béthel Evangélikus Missziói Otthon, egy hatalmas fákkal határolt, csupa zöld, dimbes-dombos liget. A legmagasabb pontján található a helyi, fiatal gyülekezet által is használt fatemplom, mellette egy nyitott kápolna és körülöttük több lakóépület. Minden résztvevő számára, legyen akár egyedül, párban vagy gyerekekkel, kényelmes-kellemes szobák álltak rendelkezésre, külön fürdőszobával. Az együttlét családi légkörét megalapozta az otthonban élő és szolgáló gondnokháaspár, Varga Gábor és felesége. Magukról és az útról – amely Piliscsabáig vezetett őket – ugyan csak a harmadik napon meséltek, mégis minden étkezésnél érezhető volt, hogy ők nem a szó szűkebb értelmében vett gondnokok, hanem igazi szolgálatként végzik munkájukat.

Első este közös áhítat után ismerkedtünk egymással. A gyerekek az új környezet, az új barátok és feltehetően a jó levegő hatására meglepően felélénkültek, így az esti nyugalom megteremtése hosszabbra nyúlt a vártnál. Azért voltak, akik részt tudtak venni az esti beszélgetésen...

A szombati nap sok énekléssel, egy mindenki számára vállalható kis túrával és egy gondolatébresztő beszélgetéssel várt minket. Nem kevés öröm egy napra!

A beszélgetés témája a gyülekezetépítés volt, és alkalmasabb keretet nem is kaphatott volna, mint ez a családi együttlét. Lehattunk volna többen, lehettek volna más korosztályok képviselői is közöttünk, biztos még több értékes gondolat került volna felszínre. Mindenesetre az ott lévőkben bizonyára nem múlt el nyomtalanul ez a beszélgetés. Még ha esetleg ott és akkor nem is nyilvánult meg mindenki, az elhangzott vélemények,

érzések, ötletek továbbgondolásra készítetnek minket, és mindenképpen gazdagítja egymásról és főként gyülekezetünkéről alkotott képünket. Azt mindenesetre talán minden résztvevő érezte, hogy szükség van ilyen beszélgetésekre. Szükség van a gyülekezeten belül ilyen találkozásokra.

Miközben mi felnőttek eszmét cseréltünk, a gyerekek egy kedves, fiatal teológushallgató lány segítségével kidíszítették saját papírtemplomaikat, és gyurmából oltárt formáztak. Szóval ők sem tétlenkedtek!

A napot rögtönzött focimeccsel, grillvacsorával, közös áhítattal és énekléssel zártuk.

A vasárnap reggeli istentiszteleten a helyi gyülekezettel közösen vettünk részt, utána minden család a saját ritmusa szerint indult haza.

Remélhetőleg ez az együtt töltött hétvége hagyományt teremt, és jövő májusban ismét együtt leszünk, talán még többen is, Piliscsabán.

Adamik Erika

Ady Endre

ADJON ISTEN MINDENKINEK

Adjon Isten békét, kedvet
Asszonyoknak, embereknek,
Sok örömet mindenkinek,
Pénzt, szerelmet, vágyat, hitet.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Úgy szeretném megtalálni,
Úgy szeretnék azzá válni,
Kinek az élet teher:
Az ember könnyen megy el.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Által-adni úgy szeretném
Sok hirtelen vágyam, eszmém,
Sok drága kincset, nagyot,
Amihez már vén vagyok.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Néha-néha szerelemmel
Telik meg az ilyen ember.
Néha-néha úgy megsajog
Más bánat, bú és más bajok.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Adjon Isten ifjúságot,
Szabadságot, boldogságot,
Egészséget, pénzt és hitet,
Szerelmet, hírt mindenkinek.
Gyönyörű-kék itt az ég.

A gyülekezetünk presbitereit bemutató sorozat vendége
ezúttal Vaczó-Tánczos Szilvia és Zászkaliczky Tamás

VACZÓ-TÁNCZOS SZILVIA

Mint presbitériumunk egyik legfiatalabb tagja, kérlek, mutatkozz be a kedves olvasóknak!

Fejér megyéből, Csákvárról származom, az ottani evangélikus gyülekezetben nőttem fel. Tagja voltam az énekkarnak, és néha bibliaórát is tartottam a gyerekeknek. Nyaranta egy-egy hetet Nagyvelegen

töltöttem az egyházmegyei ifjúsági táborban, illetve a Keresztény Ifjúsági Egyesület országos sporttáborában. Mivel nem akartam Budapestre menni, viszont erős egyházi iskolában szerettem volna továbbtanulni, a székesfehérvári ciszterci gimnáziumba jelentkeztem (ahol református hittanra jártam, mert kevesen voltunk az évfolyamon evangélikusok). A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végeztem jogásként, majd az önkormányzati közigazgatásban helyezkedtem el, előbb ügyintézőként, majd pedig hivatalvezetőként. 2001-ben, az eljegyzésem után költöztem Tahitótfaluba, és azóta vagyok a szentendrei gyülekezet tagja, amely 2006-ban választott meg presbiternek.

Az elmúlt évben nagyon ritkán jutottatok el alkalmainkra, ennek azonban egy szívet melengető oka van...

Igen: 2009. augusztus 29-én született meg kisfiúnk, Benedek József, akit – a régi hagyományt követve, az édesapja után – református szertartás szerint kereszteltettünk meg. Úgy, mint azelőtt, most is váltva járunk istentiszteletre: egyik héten a tahitótfalui református templomba, a másik héten Szentendrére. Nagyon jó, hogy a két baba-mama kör időpontja nem esik egybe, így mindkettőn részt tudunk venni. Ez nemcsak az édesanyáknak remek alkalom a beszélgetésre, tapasztalatcserére, hanem az együttjátszás öröme mellett gyermekeink lelki fejlődését is segíti az imádkozás és az éneklés. Sajnos a presbiteri üléseken és az énekkari próbákön egyelőre nem tudok jelen lenni, mivel az esti etetésnél még nélkülözhetetlen vagyok – hála Istennek.

Ahogy említetted, férjed és most már Benedek is református. Hogyan élitek meg otthon és életviteltekben az ökumenét?

Ahogy erről már szó esett, vasárnaponként hol evangélikus, hol református istentiszteletre megyünk, illetve mindkét baba-mama kört látogatjuk, valamint az ökumenikus imahét szentendrei és tahitótfalui alkalmain is részt veszünk. Az esti altatásnál Benedeknek elénekelem énekeskönyvünk 120. számú esti énekét („Ó, terjeszd ki, Jézusom...”), az esti imát pedig az édesapja mondja el neki.

Gyülekezetükhöz, itt a Dunakanyar ölelésében 13

település tartozik. Te mindig fontosnak tartottad a szórványban élő evangélikusok pásztorolását, közösséggé formálódását.

Bár a presbitérium azon az állásponton van, hogy a gyülekezeti életet a templom köré kell szervezni, én úgy gondolom, emellett mégis jó lenne néhány gyülekezeti alkalmat „kiszervezni” a szórványokba, ezzel is közelebb vonzani az ott élőket. Sokan például nem is tudják, hogy egyáltalán van Szentendrén evangélikus templom, illetve hol van.

Ha meg kellene fogalmaznod gyülekezetünk számára egy presbiteri áldást, milyen gondolatokat mondanál?

Pál apostolnak a Korinthusbeliekhez írott első levelének 12. fejezetéből a 4. vers az, amely a mindennapi életben is meghatározó számomra: „A kegyelmi ajándékokban ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz.”

ZÁSZKALICZKY TAMÁS

A magyarországi evangélikusok családfáján egy nagyra nőtt faág vagytok, sok-sok gyümölcssel. Miért vagy leginkább hálás?

Hálás vagyok drága szüleimért. Lelkész édesapáért, aki az egyházban az evangelizációs vonalhoz tartozott, így nemcsak gyülekezetében, hanem az országot járva is prédikált.

Egy nagyon nehéz történelmi korszakban megmutatta, hogyan lehet az „itt állok, másként nem tehetek” magatartásával mindig egyenes gerinccel harcolni az egyházért. Édesanyám pedig egy hosszú-hosszú munkás és imádságos életet élt le úgy, hogy sohasem magára, hanem egyházára és családjára gondolva szolgált. De hálás vagyok, hogy Fóton nőhettem fel. Ott hosszú éveken át az édesapám által alapított Mandák Intézetben konferenciák zajlottak. Az ifjúsági konferenciákon részt vettem, de más konferenciák eseményeit is megfigyelhettem. Sosem felejttem azokat a megrázó élményeket, amelyek például az iszákosmentő konferenciákkal kapcsolatban értek. A gyülekezetek elküldték az alkohol rabságában szenvedőket Fótra, ahol lelkészek, hívő orvosok és pszichológusok együtt foglalkoztak az ital rabjaival és imádkoztak értük. Ezek közül sokan még évek múlva is visszajöttek, és a gyülekezet elé állva ragyogó arccal mondták el, hogy Jézus kinyújtott kezét elfogadva tudták csak letépni magukról az alkohol hálóját. Olyan áldott igehirdetőket hallhattam, mint Túróczy Zoltán, Ordass Lajos, Scholz László, Csepregi Béla. Hálás vagyok az ötvenes évekből gyermekkoromért, amely arra tanított meg, hogy nincsen olyan nehéz helyzete egy embernek, egy családnak, egy országnak, amikor ne áradna feléje az Isten szeretete és áldása.

Neked köszönhetjük a finnországi lappeenrantai testvérgyülekezeti kapcsolat indulását, ráadásul igen szépen beszéled északi testvéreink nyelvét...

Finnországi kapcsolataimat is édesapámnak köszönhetem. Ő volt az egyike azoknak, akik kiépítették a finn és a magyar evangélikus egyház később egyre szorosabbá váló kapcsolatát. Nem könnyen, de sikerült kijutnom Finnországba és egy évet eltölteni a helsinki Sibelius Akadémián. Nem csak szakmai, lelki szempontból is meghatározó esztendő volt. Azóta is tartó és több nemzedékre kiterjedő barátságok születtek. Kíváncsi vagyok, hogy a testvérgyülekezeti kapcsolat révén a szentendrei gyülekezet minél több tagja átélje: nem vagyunk egyedül, sokan vannak, még ha a távoli északon is, akik szeretettel és imádsággal gondolkodnak ránk. Különösen gyülekezetünk ifjúsága számára látom ígéretesnek ezt a kapcsolatot.

Gyülekezetünk orgonaművészként és a Magyar Bach Társaság elnökeként ismer téged, de te csak szerényen muzsikusnak szoktad magad nevezni. Hogyan van jelen életedben a zene?

Nincs nap, talán óra sem, amikor nem a zenével foglalkozom. Ma már kevesebbet, régebben sokat hangversenyeztem itthon és szerte Európában. Életem másik részét a régi, 17–18. századi zene kutatásának szenteltem, ennek eredményei kottakiadásaimban jelennek meg. Örömet és szellemi izgalmat okoz régi mesterek kézíratait és régi kiadásokat tanulmányozni. De zenét tanítok is, részben a Zeneakadémián, részben a szentendrei zeneiskolában. Szeretek tanítani, mert az ember sokat tanulhat a tanítványaitól, de érzem a tanítás egyre nagyobb felelősségét is. Pedagógus példaképem a feleségem. Ágnes zongoratanárnő, nála jobb tanárt nem ismerek. Nem csak a zenét tanítja kitűnően – közel ötven tanítványa ment zenei pályára –, de összefogja, közösséggé formálja növendékeit. Régi tanítványai még felnőtt korukban is visszajárnak hozzá megbeszélni vele életük dolgait. Ő tanított meg arra, hogy egy iskola – bármely korosztály is jár oda – sohasem szolgáltató vállalat, hanem pedagógiai intézmény, ahol egy tanár elsősorban élete példájával nevel.

Sokat fáradozol az evangélikus zenei óvoda létesítésén. Honnan ez az erős elköteleződés?

A fentiekből adódik, hogy nagyon fontosnak tartom a gyerekekkel való törődést. Ezért nem egyszerűen nagy lehetőségnek tartom egy evangélikus óvoda létrehozását, hanem missziós parancsnak. Olyan óvodát szeretnék, amelyet nem csak üzemeltet az evangélikus egyház, hanem amely összeforr a gyülekezettel. Ahol sok gyülekezeti tagnak meglesz a feladata és felelőssége a gyerekekkel kapcsolatban. De amióta kisunkánk, Jancsi értelme is egyre jobban nyiladozik, azt tanulom tőle, hogy nekünk felnőtteknek is szükségünk van egy óvodára, hogy tanítsanak a gyerekek bennünket ismét gyermeknek lenni.

Végül hadd tegyem fel azt a kérdést, amelyben Te vagy a legilletékesebb. Hogyan készüljön közösségünk a gondolatainkban és tervrajzon már felépült új orgonánk fogadására?

Örömmel és szeretettel. Ne aggodalommal. Tudom, az orgona drága hangszer. De ahogyan templomunk is felépült sok-sok külső segítséggel, előbb-utóbb meglesz az orgona is. Ne gondolja senki, hogy az orgona luxuscikk egy evangélikus templomban. Az ének és a zene Isten drága ajándéka. Az orgona- és kórusmuzsika ígehirdetés a zene nyelvén. Én már azért is hálás vagyok, hogy egyáltalán tervezgethetjük az orgona felépítését. „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” – mondja a zsoltáros. De én tudom, hogy építi.

TESTVÉRI TALÁLKOZÓ NYÍREGYHÁZÁN

Egy jó emlékü nap után szívből köszöntöm a szentendrei gyülekezet tagjait. Nem szokásos országhatárainkon belül a testvérgyülekezeti kapcsolat. De talán nem azért vagyunk jó testvérek, mert nagy távolság választ el egymástól. Ilyen gondolatokkal vártuk a hétvégét.

A hozzánk érkezőkben nagyon kedves, szeretetre méltó, értékes embereket ismertünk meg. Volt, akit csak felismerni kellett: a régi barátot, az ifis társat, aki „tegnap” köszönt el, és kapcsolatunk most teljesebbé, mélyebbé vált. Jó érzés így indulni el egy közös úton. Közösnek kell lennie, mert Urunk és Mesterünk útján akarunk haladni. Úgy, ahogy szombaton délután egy sétát tettünk Nyíregyháza belvárosában, megemlékezve a városépítő „tírpák” (azaz tűrő, szenvedő) ősről, akik a betelepülésükkor a szabad vallásgyakorlás ígértét kapták, piciny templomukat a felsőbb világi hatalom mégis lerombolásra ítélte. Hogy hitüket ne gyalázhassák meg, templomukat közös akarattal egyetlen éjszaka alatt szétszedték, és értékeit elrejtették.

Befejezésképpen a nagytemplomba mentünk, amit evangélikus eleink később saját erőből építettek fel, bízva Istenben. Vasárnap reggel az Emmaus gyülekezet templomában Olivér ígehirdetését hallgattuk meg. Az ígehirdetést közös úrvacsoravétel követte, majd a szentendrei gyülekezet életével ismerkedtünk. Örömmel hallottuk, hogy a létszámában és hitében növekedő közösség nagy hangsúlyt fektet a fiatalokkal való törődésre, és vannak törekvései. Ezek után Zászkaliczky Tamás orgonaművész szép előadásában Bach és Buxtehude műveiben gyönyörködtünk.

Ebéd után – amelyet a bodrogkeresztúri „Betlehem” nevű pihenőházban költöttünk el –, a közösségépítésről hallottunk előadást. Végül megállapodtunk, hogy az ősz folyamán viszontlátogatást szervezünk. Reméljük, hogy kapcsolatunkon Isten áldása lesz.

Kőrösi Szabó István

Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészi Hivatal, templom
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
szentendre@lutheran.hu
<http://szentendre.lutheran.hu/>

Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér
Tel.: 06 20 824 27 89
oliver.horvath-hegyi@lutheran.hu
Felügyelő: Sereginé Székács Csilla
Tel.: 06 26 311 661

Gondnok, pénztáros: Koren Tamás
Tel.: 06 20 824 36 98
himessoft@gmail.com

ISTENTISZTELETI REND

SZENTENDRE
minden vasárnap 10 óra

POMÁZ (református gyülekezeti terem, Hősök tere 1.) minden hónap 1. és 3. vasárnapja, 8.30

LEÁNYFALU (Református Szeretothon, Szent Imre herceg u.1.) minden hónap 3. vasárnapja, délután 5 óra

GYERMEKISTENTISZTELET
Legközelebbi alkalmunk
2010. szeptember 12-én, (vasárnap)
délután 4 órától lesz!

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

Június 21–26. (hétfő–szombat)
Gyülekezeti Bibliai Kézműves Napközis Tábor, Skanzen

Június 28–július 3. (hétfő–szombat)
Egyházmegyei hitmélyítő csendeshét, Piliscsaba

Július 14–18. (szerda–vasárnap)
Szélrózsa Országos Ifjúsági Találkozó, Szarvas

Augusztus 22–27. (vasárnap–péntek)
Ifjúsági csendeshét, biciklitúra, Sátoraljaújhely

Augusztus 28. (szombat)
Ökumenikus Családi Nap, Pap-sziget

Szeptember 5. (vasárnap)
Tanévnyitó istentisztelet

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT

Balogh Nikolett, Dobrik Norbert, Nemoda Zsófia, Pálkúti Antal, Normandy Tibor, Kaltanecker Liliana, Magyar Luca, Sach Petra testvérünk. „Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját.” (Jel 2,20)

MEGKONFIRMÁLT

Balogh Nikolett, Csesznák Éva, Dobrik Norbert, Erős Sándor, Nemoda Zsófia, Pálkúti Antal, Boross Krisztina, Koren Ambrus, Nyvelt Anna, Perger Kristóf, Perger Tamás, Sárkány Diana, Szpisják Angéla
„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1)

ESKÜVŐJÜK ALKALMÁBÓL ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRTÉK

Perger István és Bérces Zsuzsanna, Stágel Soma és Nemoda Zsófia
„A hármas fonál nem szakad el egyhamar!” (Préd 4,12)

A FELTÁMADÁS REMÉNYÉBEN ELTEMETTÜK

Marth Zsuzsanna (89) és Sáska Attila (50) testvéreinket.
„Urunk! Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12)

EGYMONDATOS HÍREK

Horváth-Hegyi Olivér három évre megválasztott parókus lelkész man-

dátuma 2010. szeptember 1-jén lejár, így az egyházi törvényeknek megfelelően gyülekezetünk lelkészválasztó közgyűlést tartott 2010. május 16-án Bence Imre esperes vezetésével. Egyházközségünk legfőbb döntéshozó testülete meghívta lelkészét a Szentendrei Evangélikus Egyházközségben való szolgálatra és határozatlan időre egyhangúan megválasztotta.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 2 x 1 százalékaival is támogatták gyülekezetünk és egyházunk hitéletét és építését. Továbbra is várjuk az egyházfenntartói járulékot, a gyülekezetükbe járó testvérek adományát. Isten áldása legyen az adakozókon és adományaikon! „A jókedvű adakozót megáldja az Isten!”

A két évvel ezelőtti nagy sikerű Ökumenikus Családi Naphoz hasonlóan a szentendrei keresztyén felekezetek az idén is várják egész napos alkalmukra közösségeink tagjait, családjaikat és barátait, amelyek ideje: 2010. augusztus 28., helye: Pap-sziget. Idei témánk: „Tenyereembe vételek!” (Ézs 49,16)

Ősszel 15-20 fős delegáció látogat el hozzánk a nyíregyházi Emmaus gyülekezetből, hogy tovább építsük testvérgyülekezeti kapcsolatunkat. Befogadó és szállást adó családok jelentkezését várjuk!

Októberi egynapos kirándulásunkat sokak kérésére a közeli Pilisbe tervezzük.

Híreinkről bővebb információ honlapunkon (szentendre.lutheran.hu) található.

Szentendrei Evangélikus Egyházközség bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

Rosa Lutheri Alapítvány adószáma: 18688849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643

Ébredés®

Szerkesztőség:

Sereginé Székács Csilla felügyelő,
Bereznai Péter, Opóczky László, Ságghi Márta
Felelős kiadó: Horváth-Hegyi Olivér lelkész
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
e-mail: szentendre@lutheran.hu
Megjelenik negyedévenként 500 példányban,
ingyenes terjesztésben.